

¿Sobiranistes i ahora centrats?

ENRIC HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 13.07.08

Més enllà de pinyols i de renovadors carregats d'anys, més enllà del cada vegada menys ambigu "dret a decidir" i d'aquesta casa gran del catalanisme encara en obres, el 15è congrés de Convergència hauria d'haver fixat una estratègia intel·ligent de cara a l'apassionant etapa que s'acosta: la que consagrarà Mas com a president a la tercera o sumirà la federació en la seva més profunda crisi. Depressió latent des de la retirada de Pujol el 2003, tot i que aplacada per les pírriques victòries electorals i per l'expectativa d'un ràpid retorn al poder veient la mala salut (de ferro) dels tripartits d'esquerrers.

Se li ha de reconèixer a Mas la fermesa d'haver resistit al guanyar dues eleccions sense poder governar, tot i que la seva incapacitat per associar-se sigui fruit dels 23 anys de pujolisme dels quals, per bé o per mal, és legítim hereu. També se li ha de concedir que ho ha provat tot: primer va fer la cort a l'independentisme amb aquella selecció catalanoandorrana d'infausta memòria; després va abraçar el pragmatisme al pactar amb Zapatero les retallades de l'Estatut; més tard va cremar les seves fotos de conseller a l'abjurar davant notari de la seva passada col·laboració amb el PP; i al final va temptar els afectats pel caos de les infraestructures amb l'esquer del dret a decidir, succedani de l'autodeterminació que es va estampar amb les urnes.

Per entendre el gir pseudoindependentista que impulsa la guàrdia de corps de Mas --amb el rebuig del gruix dels seus votants--, resulten més útils els manuals de psicologia que els de política. Perquè es tracta d'una

generació adoctrinada en l'imaginari nacionalista, que en l'adolescència va seguir el seu particular Moisès a una terra promesa cada cop més llunyana i que va viure (i encara recorda) com un estigma els pactes amb Aznar. El factor psíquic explica millor aquest viratge sobiranista que el càlcul electoral, tret que Mas aspiri a recobrar el poder amb el suport dels votants d'ERC irritats, precisament, per l'apoltronament dels seus líders.

Mentre el PSC de Montilla, a la callada, s'apodera de la centralitat catalana, CDC clava el seu pal de paller en un punt equidistant entre l'independentisme radical i el catalanisme moderat, miratge que defuig els centenars de milers de votants als quals el debat identitari tant els fa.

En lloc de rendibilitzar el seu pes a Madrid per eclipsar Montilla, Mas trenca lligams amb Zapatero i juga al com pitjor millor --un mal finançament, un Estatut mutilat...--, propugnant una autodeterminació sense límits que instauri "una nació lliure i sobirana". Més sobiranista que centrat, s'allunya del vast segment temperat de l'electorat que va brindar les majories absolutes a CiU. El PSC respira alleujat.